

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Φεβρουαρίου δέκα,
ὅλα βάρτα καὶ πελέκα.

Διακόσα ὀκτῶ καὶ ὀγδόνα
καὶ βλέπω καθένα πεινῶντα.

Μπάλ ντιστεγχε τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ εἶναι μόνον οἱ καλοί.

(Ἡλθουσα τοῦ Φασουλῆ, γνωστὴ κι' ἐξ ἄλλων χρόνων,
ἐφέτος ἔχει σύμβολα πανευκλεῶν προγόνων,
μὲ σμόκινς δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ μὲ βαμμένα χεῖλη
ἀσμένως ὑποδέχεται τοὺς ντιστεγχε ὅτ' ἡ σκάλα,
ἐμβαίνει δὲ ὁ Περικλῆς κι' οἱ ἐκλεκτοὶ του φίλοι,
ὅλα σπουδαῖα μούτσουνα καὶ ἀληθῶς μεγάλα).

Φ. Ὁ! μέζ ἀμὶ!...ὦ! μέζ ἀμὶ!...ὦ! ὦ! κι' ὁ Περικλέτος!..
Π. Καλὰ τὰ ἐκατάφερες, μόν σέρ ἀμὶ, κι' ἐφέτος.
Φ. Ἐ! ἔ! ποῦ πᾶς;..
Π. Στὴν αἴθουσαν...
Φ. Μὴν προχωρήσης βῆμα...
Π. τούς τίτλους σου παρακαλῶ νὰ δείξης παραχρῆμα.
Π. Δὲν ἔχω τίτλους παντελῶς...
Φ. Καὶ πῶς λοιπὸν τολμᾷς
μὲ ἄδεια χέρια, Περικλῆ, νὰ ἔρχεσαι σ' ἐμᾶς;
Εἰδῶ χαλοῦνται μοναχὰ οἱ ὄντως εὐγενεῖς,
εἰδῶ χωρίς περγαμηνὰς δὲν ἔρχεται κανεὶς,
κι' ἂν δὲν ἔχω, ἀγαπητέ, τὸν εὐγενῆ νὰ κάνης,
ἀμέσως νὰ ξεκουμπισθῇς, χωρίς καιρὸ νὰ χάνης.
Π. Βρὲ ἄφησέ με, Φασουλῆ...
Φ. Ἀ! μπᾶ! δὲν εἰμπορῶ...
μ' αὐτὰ τὰ παληομούτσουνα δὲν μπαίνει σ' τὸ χορὸ.
Δὲν ἔχεις διόλου ντιστεγχε καὶ τρόπους σὰν κι' ἐμένα,
οὐδ' εὐγενείας σύμβολον δὲν σὲ κοσμεῖ κανένα,

οὔτε τὰ χέρια σου, μόν σέρ, μυρίζουν μπακαλιάρο,
καὶ θέλεις πέταγμα καὶ σὺ ὅτ' ἔχῃς σκουπιδιῶν τὸ κάρο.
Π. Μὰ τίποτα δὲν εἰμπορεῖς καὶ δι' ἐμέ νὰ κάμης
ἐσὺ ὁ μόνος σύντροφος, ὁ μόν ἀμὶ, ὁ βλάμης;
Φ. Ριέν, ριέν, ἀψολιμάν, καὶ τράβα παραπέρα...
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρά σου τῶν ντιστεγχε ἡ σφαῖρα.
Π. Λοιπὸν μὲ διώχνεις, Φασουλῆ;
Φ. Σὰν ντοῦτ, ἀγαπητέ,
κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἐλθῇς ὅτ' ἔχῃς τὸ σπῆτι μου ποτέ.
Π. Λάβε λοιπὸν τοὺς τίτλους μου, διαόλου τζαρολάτano,
νὰ ὀδῇς πῶς εἶμαι ντιστεγχε καὶ με τὸ παραπάνω.

(Ὁ Περικλέτος ἔξαφνα μικρὸν παραμέσσει
καὶ τίτλους εἰς τὸν Φασουλῆν ἀρχαίους ἐρχοῖται,
ἀμέσως δὲ ὁ Φασουλῆς τὰ ματογάλλα βάζει
καὶ τὰς μακρὰς περγαμηνὰς τοῦ Περικλῆ διαβάσει).

«Ὁ ἐπιφέρων Περικλῆς καὶ Περικλέτος ἄλλως
οἰκογενείας εὐγενοῦς εἶν' ἐχθρὸς μεγάλος.
Ἡ μήτηρ του ἡ ντιστεγχε κι' ἀμυδαλοτσακίστρα
πρὸ χρόνων διετέλεσε τῆς γειτονίας τῆς πλούστρας,
ὁ δὲ πατήρ του ὁ σεπτὸς καὶ σύζυγός αὐτῆς
κι' ἐκεῖνος ἐχρημάτισε κλεινὸς πραγματευτῆς
καὶ με τὸ πανεράκι του πούλασε κουβαρίστρας
εἰς τοῦ καιροῦ τοῦ τῆς Λιζῆς εἰς ὅλας τῆς μοδιστρας.

Πλὴν γεγονότα ἔξαφνα σημαντικά τὰ μάλα
ἠνάγκασαν τὸν ἔμπορον νὰ φύγῃ ἄρον ἄρον,
καὶ μετὰ χρόνους ἀρκετοὺς καὶ βάσανα μεγάλα
μακρὰν τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅλων τῶν γαϊδάρων,
ἐγύρισε ὁμογενὴς ἑστὰ πάτρια ἐδάφη
καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ τοιοῦτος διετέλει,
χαίρων πολλὴν ὑπόληψιν ἑστὸ εὐγενὲς συνάφι
καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει.
Ὁ κόσμος ἐλησμόνησε καὶ σκάφην καὶ βελόνας
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσαν ἢ πλύστρα χαιρετᾷ,
τὰ ἔχει δέ, ὡς λέγεται, καλὰ μὲ τοὺς Τελώνας
καὶ δὲν πληρόνει τίποτα γιὰ τὰ μεταξωτά.
Ἐκ ταύτης οὖν τῆς εὐγενοῦς καὶ σεβαστῆς дуάδος
εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ Περικλῆς, ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος,
ὁ ἔλκων τὴν καταγωγὴν ἀμέσως ἐκ τῆς Εὐας
καὶ φέρων αἷμα κυανοῦν εἰς ὅλας τοὺς φλέβας.
Περιφρονεῖ τὰς ἀρετὰς ἀνθρώπων ἀγενῶν,
ἰδιαίτερος δὲ τιμᾷ τοὺς κερασφόρους τράγους,
καὶ πάππον ἔχει πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός κλεινόν,
δεκάκις ἐνδοξότερον τοῦ πάλαι Ἀστυάρχου,
καὶ ἐπιδεικνύει σύμβολα ἐνὸς καὶ ἄλλου πάππου
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τσακνώνει κάπου κάπου,
μὰ παίζει καὶ τὸ λουτενίς μετὰ διπλωματῶν
καὶ εἶναι ὄντως ντιστεγχε μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἐσώθρακον φορεῖ μεταξωτόν,
καὶ ὅποια κυρία δυσπιστεῖ ἄς πάῃ νὰ τὸν ψάξῃ».

Π. Λοιπὸν τί λές;

Φ. Πολὺ καλὰ... δὲν εἶσαι τοῦ σωροῦ....
ἀντρέ λοιπόν, μόν νόμπλ ἀμί, ἑστὴν σάλαν τοῦ χοροῦ.

(Ὁ Περικλῆς εἰσέρχεται μαζί με τὴν κυρίαν
καὶ ἀρχίζει τὰ κουνήματα καὶ τὴν κοκεταρίαν,
πόταν ἕνας θυρωρὸς μὲ σμόκις ἐνδυμένος
εἰς τὸν δεσπότην Φασουλῆν προσέρχεται ἐσπευσμένως).

Θυ. Ὁ Βασιλεὺς!.. ὁ Βασιλεὺς!..

Φ. Δὲν θὰ γενῇ δεκτός...
ὁ οἷχός μου ἑστὸς Βασιλεῖς δὲν εἶναι ἀνοικτός.

(Ὁ Φασουλῆς ἔξέρχεται μετὰ τὸν θεράποντά του
καὶ πλησιάζει τὸν Μεγαλειωτάτου).

Φ. Ἀδύνατον ἑστὸ σπῆτί μου νὰ σᾶς ἀνοίξω τόπον
καὶ ἀδίκως, φίλε Βασιλεῦ, ἐλάβετε τὸν κόπον.
Μπορεῖ νὰ εἴσθε Βασιλεὺς καὶ στέμμα νὰ φορῆτε,
ἀλλὰ δὲν εἴσθε ντιστεγχε καὶ νὰ με συγχωρήτε.
Ὁ ἐρχομός σας μὲ τιμᾷ καὶ μὲ στενοχωρεῖ,
ἡ δὲ Μεγαλειότης σας δικαίως ἀπορεῖ
πῶς ἕνας ἀρχὼν γεννηθεὶς ἐν μέσῳ πορφυρῶν
δὲν εἰμπορεῖ στοῦ Φασουλῆ νὰ ἐμβῇ τὸν χορόν.
Κι' ἐγὼ λυποῦμαι δι' αὐτὸ ἐξ ὅλης μου καρδίας...

(Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς συνοδείας,
ὁπότεν ἄλλος θυρωρὸς μ' ἐπίσημον στολὴν
δρομαῖος τὸν αὐθιγνὴν του σιμονεὶ Φασουλῆν).

Θυ. Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης.
Φ. Ταῦτά νὰ πῆτ' ἐκ μέρους μου καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπίσημα.
Μεγάλον εἶνε τὸ σεπτὸν τῆς Δωροθέας γένος
καὶ πᾶς ἀνῆκων εἰς αὐτὸ λαμπρὸς καὶ τιμημένος,
ἀλλὰ κανεὶς ἐξ ὅλων τῆς τῶν εὐκλεῶν προγόνων
δὲν εἶχε γίνῃ σκουπιδᾶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
οὐδὲ πρὸς ἐντεχνον κλοπὴν ἐγύμναζε τὴν φύσιν,
οὐδὲ πρὸς λαθρεμπόρια μικρὰν δὲν εἶχε κλίσιν,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν φαίνεται κυρία ἐκλεκτὴ
καὶ ἑστὸν χορὸν τῶν ντιστεγχε δὲν γίνεται δεκτὴ.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μετὰ γλώσσης εὐστοφίαν
καὶ φεύγει ὁ Διάδοχος μαζί με τὴν Σοφίαν,
ἐμβαίνουν δὲ ἡ Ψῶρ, ἡ Σκῶρ, ἡ Κόπρ καὶ ἡ Βρόμ γελῶσα,
ποῦ δὲν τιμοῦν τὸ γένος τῶν αἰ τῶν βαναύσων γλώσσῃ
ἐνθ' αὐταὶ τὸ μέτωπον ὑποῦν ὑπερηφάνως
καὶ ὁ κόσμος ὅλος φαίνεται ἑστὰ βλέμματά τῶν νάνος.
Κρατοῦν χρυσᾶς περγαμινᾶς εἰς τὸ δεξιὸν τῶν χερί
καὶ καθεμιά ἑστὸν Φασουλῆν τοὺς τίτλους τῆς πρόσφραξι).

Τῆς Σκῶρ περγαμινῇ,
σπουδαία καὶ τρανή.

«Ὁ προσφιλὴς μου ὁ πατήρ, σωστὸς ἀριστοκράτης,
ὑπῆρξ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ κτημάτων ἐπιστάτης,
τὸν δὲ καλὸν τοῦ κύριον πιστῶς ὑπηρετήσας
καὶ ἑστὰ καλὰ καθοῦμενα ταχύτατα πλουτίσας
καὶ φέρων ἀνεξάντλητον ἐκ θησαυρῶν πηγὴν
ἐπέστρεψε διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πατρίαν γῆν,
ὅπου τῷ ἀπεδόθησαν αἱ πρέπουσαι τιμαὶ
καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἐγέννησε καὶ ἐμέ,
καὶ ἐγὼ τὸ αἷμα φέρουσα γεννήτορος τοιοῦτου
τρυφῶ εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνελπίστου πλούτου,
καὶ δὲν ἀξίζει μία κἄν καὶ δουλὰ μου νὰ γίνῃ,
οὐδὲ τὴν βρακοζῶνα μου τοῦλάχιστον νὰ λύνῃ.»

Τῆς Ψῶρ περγαμινῇ,
ἀκόμη πιὸ τρανή.

«Βραχιὰ ἐφόρει ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ τσεμπέρι
καὶ ἐμάλλωνε ἑστῆς γειτονιάς ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ ἐγὼ δασκάλα ἔτρεχα εἰς μίαν καὶ ἄλλην κωμῆν
καὶ με ραδιοβλάσταρα συχνάκις ἐτρεφόμην,
καὶ ἔβαζα κόκκινο μποζᾶ σὰν τὴν κυρὰ Δασκάλα
καὶ μόνη ἐσφουγγάριζα με τσόκαρα τῇ σκάλα.
Μὰ τώρα εἶμαι ντιστεγχε καὶ τρίχαπτα φορῶ
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσαν ὡς ἴσην θεωρῶ,
καὶ ὅλας τὰς περὶ ἐμὲ νομίζω κατωτέρας,
οἱ δὲ πτωχοὶ μοῦ φαίνονται οὐτιδανοὶ καὶ βλάκες».

καὶ εἰσέρχεται ἡ κόρη μου ἑστὼν ντιστεγχε τὰς σφαίρας
μετὰ τσεμπέρι τῆς γιαγιάς καὶ τοῦ παπποῦ τῆς βράκας».

(Ὁ Φασουλῆς καλλιτέρα τὰ ματογάδια βάζει
καὶ τὰς λοιπὰς περγαμινᾶς μετὰ προσοχὴν διαβάσει,
εὐρίσκει δὲ καὶ αὐτὰς σχεδὸν ὁμοίας μετὰ τὰς ἄλλας
καὶ τὰς κυρίας δέχεται μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας).

Φ. Ὡ! κὲλ νομπλές! κὲλ ντιστεγχιόν!... ρασιρὲ βού, κυ-
ὅτι τιμοῦν τὸ ἔθνος μας τοιαῦται ἱστορία. [ρίαι,
Βούξ' ἐτ, μαντάμ, τρέξ' ἀναγκαί... σεῖς φέρετε τὰ πρῶτα
καὶ θὰ περάσετε καὶ σεῖς ἑστὸ Ἀλμανὰ ντὶ Γκότα.
Πρὸς χάριν σας ἐδίωξα τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον,
οὐδὲ τὸν Βασιλέα μας ἐδέχθην εἰς τὸν μπάλον,
ἀλλ' οὔτε τὸν Διάδοχον μαζί με τὴν Σοφίαν
καὶ τῆς Αὐλῆς τῶν τῆς μικρᾶς τὴν ἄλλην συντροφίαν.
Ἡ Σκῶρ. Δὲν εἶναι ἡ Πριγκηπίσσα τοῦ κύκλου μας κυ-
[ρία.

Ἡ Ψῶρ. Τῆς λείπει καὶ ἡ ντιστεγχιόν καὶ ἡ κοκεταρία.
Ἡ Κόπρ. Ὡ! κὲλ πρενσές μπουρζοαζί!...
Ὁ Φ. Πραγματικῶς, κυρίαί...
σεῖς εἴσθε μόνον ντιστεγχε, τὰ δ' ἄλλα φλυαρίαί.
Δὲν εἶναι ὡς τὸ γένος σας τὸ γένος τῆς σεπτόν...
κανεὶς ἐκ τῶν προγόνων τῆς δὲν ἐκλεψε λεπτόν.

(Εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν τῶν ντιστεγχε τὸ στίφος
μετὰ τὸν ἀγέρωχον καὶ σοβαρὸν τοῦ ὕψους,
τῶν εὐγενῶν μπακάληδων μεγάλη συνοδεία,
γεμίζει δὲ τὴν αἴθουσαν σαρκείας εὐωδία,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς τὴν ῥάβδον τοῦ σηκώνων
εἰς ὅλους δείχνει τὴν σειρὰν προγονικῶν εἰκόνων,
καθὼς ὁ Δὸν Ρουὶ Γομὲς ἑστὸ δρᾶμα τοῦ Ἑρνάνη,
καὶ ἡ ντιστεγχε σοσιετὲ σαστίζει καὶ τὰ χάνει).

Φ. Ἐλάτε τοὺς προγόνους μου μαζί σας νὰ ἰδῶ...
κυττάξετέ τους ὅλοι σας κατὰ σειρὰν ἐδῶ.
Ἐκεῖνος ἦτο παππουτσῆς καὶ αὐτὸς λαχανοπώλης
καὶ συνωμίλει δι' αὐτοὺς ὁλόκληρος ἡ πόλις.
Ναὶ τοῦ παπποῦ μου ὁ παππούς καὶ ἐκεῖνου πάλιν ἄλ-
[λος,
τρέ ντιστεγχε μπαλωματῆς καὶ ἄνθρωπος μεγάλος.
Ναὶ τῆς γιαγιάς μου ἡ γιαγιά, ἡ πρώτη ἑστὴν Ἐλ-
[λάδα,

ποῦ τοῦ γαϊδάρου εἰξευρε ἀπ' ἐξω τὴν φυλλάδα,
καὶ ὅλο κάλτσα ἐπλεκε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ οὔτε ψωμί δὲν ἔτρωγε τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.
Ἰδοὺ καὶ μία θεία μου μ' ἐξογκωμένα στήθη...
τῆς Ἀλεποῦς ἐγνώριζε καὶ αὐτὴ τὸ παραμῦθι,
μὰ δὲν εἰξεύρω νὰ σᾶς πῶ ἔαν ποτὲ καὶ ποῦ
ἐτσάκωσε καὶ ἡ θεία μου κρυφὰ τὴν Ἀλεποῦ.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος πρόγονος καὶ ἄλλος παραπέρα...
ὅλοι αὐτοὶ τοὺς εὐγενεῖς τοὺς τότε συνεκίνων,
καὶ σεῖς τὰ μπακαλόπουλα, ποῦ πῆρατε ἀέρα,
θὰ μιμηθῆτε βέβαια τὴν γενεὰν ἐκείνων,
καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ κλίνετε τὸ γόνυ ταπεινῶς,
θαυμάζοντες καὶ ἐξαίροντες τοὺς ἄθλους καθενός.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μετὰ πόνον εἰς τὸ στήθος
βαθείως συνεκίνησε τῶν εὐγενῶν τὸ πλῆθος,
καὶ τότε ὅλ' οἱ ντιστεγχε καὶ οἱ χρυσοὶ τῶν γόνου
πρὸ τῶν εἰκόνων ἐκκλιναν μ' εὐλάβειαν τὸ γόνυ,
ὁ δὲ ἱππότης Φασουλῆς συντόμως προσφωνεῖ
τοὺς Πατρικίους τοῦ συρμοῦ καὶ πάντα εὐγενῆ).

Φ. Ὡ ἀληθεῖς Πατρίκιοι, ὦ Λόρδοι καὶ Μυλλόρδοι,
Βαρόνοι, Δούκες, Πρίγκηπες, Μαρκήσιοι καὶ...
τὴν ὁμοιοκατάληκτον θὰ παραλείψω λέξιν,
καθὼς εἰς τοῦ κύκλου μας δὲν συμφωνεῖ τὴν ἑξίν.
Ἄν καὶ συχνὰ τὸ στόμα μου μυρίζῃ ἀπὸ σκόρδον
χυδαίους λόγους πώποτε δὲν θέλει σᾶς εἰπῇ,
ἀν ὅμως τὴν ἀντίστοιχον ζητήσετε τῶν Λόρδων
εὐθὺς τὸ λάμπα βγάλετε καὶ βάλετε τὸ πῖ.
Τὴν ὁμοιοκατάληκτον ἂν εἴπω φανερά
ἀμέσως θὰ φωνάζετε «φοῦ! φοῦ! τὸν μασκαρᾶ!...
δὲν ἔχει ἐλεγκὰν ἐσπρί, δὲν εἶναι ὅπως πρέπει,
καὶ ὡς ἀγροῖκος μπουρζοᾶ εἰς τὰ χυδαῖα ρέπει».
Ἐν τούτοις ἡ δυσύλλαβος ἡ παραλειπομένη
τὴν ἰδικὴν σας, μεζ' ἀμί, εὐγένειαν σημαίνει,
καὶ ἡ δυσύλλαβος αὐτὴ ἐμπεριέχει μόνον
τὴν δόξαν τῶν πατέρων σας καὶ τῶν λοιπῶν προγόνων,
τοὺς τίτλους, τὰς περγαμινᾶς, τοὺς τρόπους σας, τὰ
καὶ ὅλα σας τὰ σύμβολα τὰ ὅρατα ἑστὰ πλῆθη. [ῆθη,
Ὡ φίλοι μου Πατρίκιοι, μεγάλοι καὶ μικροί,
ἡ ντιστεγχε σοσιετὲ μᾶς ἔχει γίνῃ πάθος,
καὶ τὸς ἱππῶται μᾶς τιμοῦν καὶ ζῶντες καὶ νεκροί,
ὁ Πόρθος, ὁ Ἀρτανιάν, ὁ Ἀραμῖς, ὁ Ἄθος.
Ἄς ἰδῶ πάντα εὐγενῆ μετὰ τὸν λαῖμον ὁλόρθον,
ἀν δὲ τὸ θῆτα βγάλετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πόρθον
καὶ ἐν δέξια τοῦ προσθέσετε, θαρρῶ πῶς εἰμπορεῖτε
τῶν Λόρδων τὴν ἀντίστοιχον καὶ πάλιν νὰ εὐρήτε.
Θαρρῶ πῶς μ' ἐννοοῦν καλὰ οἱ νέοι εὐγενεῖς,
διότι βλάξ' ἐξ ὅλων σας δὲν φαίνεται κανεὶς.
Καθὼς αὐτὴν, Πατρίκιοι, τὸ γένος σας μυρίζει
καὶ ὁ κόσμος σᾶς αἰσθάνεται καὶ σᾶς ἀναγνωρίζει,
καὶ τὰς πρεπούσας πάντοτε λαμβάνετε τιμὰς
καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους Βασιλεῖς καθὼς καὶ ἀπὸ ἡμᾶς.
Σηκώσατε τὸ μέτωπον ἐνώπιον τοῦ κόσμου,
καὶ σεῖς, κυρίαί, σπεύσατε μετὰ τῆς γυναίκος μου
εἰς τοῦ χοροῦ τὸν στρόβιλον, εἰς μέθην καὶ κραιπάλην,
τῆς εὐγενείας δείχνετε πιστοποιητικά,
καὶ εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας μόν ἄς ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν
τὰ μὴλ μερσί, τὰ μὴλ παρντόν, καὶ τὰλλα Γαλλικά.

Ἐμπρός, ἔμπρός, τοῦ ταραμᾶ καὶ τοῦ πατσᾶ ἱππόται,
 ἔμπνῃτε, παρακαλῶ, καὶ ἄχυρα μὴν τρῶτε,
 προτοῦ ἰδῆτ' ἐπάνω σας ἀνθρώπους ἀφανεῖς
 καὶ τότε ὄρσε φάσκελα σ' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς.
 Τηρεῖτε τῶν πατέρων σας τὰς ἐθιμοταξίας,
 μὴν κάμνετε μὲ τοὺς κοινοὺς ποσῶς ἐπιμιξίας,
 φροντίζετε νὰ λούζεσθε εἰς ἴδιον λουτρόν
 καὶ ἴδιον νὰ ἔχετε κουρέα καὶ ἱατρόν,
 εἰς τοῦτον δὲ ἅς γίνεται ἡ ἔξοχος τιμὴ
 νὰ ἔρχεται καμμιά φορὰ νὰ μᾶς φλεβοτομή,
 ὁ κύκλος δὲ τῶν ντιστεγκῆ ἅς μὴν τὸ ἐπιτρέπη
 κάθε κουρεὺς νὰ ἔρχεται τὸ αἷμα μας νὰ βλέπη,
 ποῦ εἶναι ὅλον κυανοῦν ὡς τοῦρανοῦ τὸ χρῶμα
 καὶ δὲν τὸ ἐκηλίδωσε ἡ μία καὶ ἄλλη βρῶμα.
 Αὐτὰ σᾶς λέγω, μέζ ἀμί, μὲ πᾶσαν συντομίαν, [μίαν,
 καὶ ἂν προσοχὴν στοὺς λόγους μου δὲν δώσετε καμ-
 ζέ βουζ ἄσσυρ πῶς θὰ χαθοῦν καὶ Λαῖδες καὶ Μυλλαῖ-
 καὶ ὅλοι σας θὰ γίνετε Μαρκήσιοι χαλέδες, [δες
 ἐγὼ δὲ τότε τὸ ραβδί 'στὸ χέρι μου θὰ πάρω
 καὶ θὰ σᾶς πῶ «βατάν, σικτίρ, καὶ τὸν καχό σας φλάρο».
 Ὁρθώσετε 'στοὺς λόγους μου τὸ οὖς προσεκτικόν
 καὶ γράψετε τῶν ντιστεγκῆ τὸ Καταστατικόν,
 ἡ δὲ κυρία Φασουλῇ στιγμὴν ἅς μὴν ξεχάνη
 πῶς πρέπει μοῦλον ντιστεγκῆ ὀγρήγορα νὰ κάνη
 καὶ νέος ἐκ τοῦ οἴκου μου ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
 πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους μου καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος.»

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς βαρὺς καὶ σοβαρὸς
 καὶ παιανίζ' ἡ μουσικὴ καὶ ἀρχίζει ὁ χορὸς,
 τὰ ξεύγη δὲ τῶν χορευτῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γυρίζουν,
 αἱ δὲ εἰκόνες ἐκ χωρᾶς ἐπὶ τῶν τοίχων τρίζουν.
 Εἰς ὅλα λούσο καὶ ἀρχοντιά ποῦ εἶναι μία τρέλλα...
 ἐκεῖ ὁ Πρίγκηψ Ταραμᾶς καὶ ἡ Βαρωνὶς Σαρδέλα,
 ἐδῶ ἡ Κόμησσα Σκουμπρί μετὰ λαμπρᾶς χωρίστρας,
 ἡ Μαρκησία Τομαρᾶ, ὁ Δουξ ὁ Κουβαρίστρας,
 ἡ Πρίγκηπέσσα ἡ Φακῇ καὶ ἡ Τουλουμουτόρη
 μὲ μαῦρον ὀλοσηρικόν καὶ δολόχρυσον τιτρίρι,
 ὁ Κόμης ὁ Σπληνάντερος καὶ ὁ Λόρδος Μπακαλιάρος,
 ὁ Κόμης καὶ ὑπερήφανος ὡς παλαιὸς Βαγιάρος,
 πρὸς δὲ ἡ Φάβα καὶ ἡ Ἑληά, δρὸ παστρικά τσανάκια,
 σεισπογροῦσαι ὀμιλοῦν 'στὸν Δόγη Ρεπανάκια,
 καὶ ἄλλοι τόσοι εὐγενεῖς, ποῦ τὸ μαλὸ σου χάνεις,
 σκοτίζεσαι 'στὸ μέτρημα καὶ χαρτοσιὰ δὲν πᾶνεις.
 Χορεύουν τόσαι δέσποινα καὶ τόσαι δεσποινίδες,
 χορεύει δὲ καὶ ἡ Φασουλῇ μὲ δρὸ σκορδοπλεξίδες,
 καὶ φαίνεται πῶς προσπαθεῖ ἐν ὅλῃ τῇ ξέσει
 τὴν ἐντολὴν τοῦ Φασουλῆ πιστῶς νὰ ἐκτελέσῃ.
 Ἐνῶ δὲ γέλως ἡχηρὸς ἀκούεται πολὺς
 προσέρχεται εἰς τὴν Φακῇν ὁ ἄρχων Φασουλῆς
 καὶ μὲ καμπόσα Γαλλικὰ τὴν πέρνει κατὰ μέρος
 καὶ τὸ καλὸ του 'σώβρακο τῆς δείχν' ἰδιαίτερος).

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἄνέστη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κανιάρτος πολὺς.

Ὁ Φ. Βάλετ' ἐδῶ τὸ χέρι σας τὸ τόσον ντιλικάτο...

Ἡ Φ. Ὀρίστε ποῦ τὸ ἔβαλα...

Ὁ Φ.

Ὀλίγο παρακάτω.

Ἡ Φ. Κέλ ντιστενξιόν!... ἐσώβρακον μεταξωτὸν φορεῖς.

Μόν ντιέ! μόν ντιέ! κέλ ραβισάντ!...

Ὁ Φ.

Καὶ πῶς μὲ θεωρεῖτε;

Κυττάξετε, μαντὰμ. Πρενσές, τὰ εὐγενῇ μου σκέλη
 καὶ εἰπῆτέ το παρακαλῶ εἰς ὅλους τοὺς ἐν τέλει.

(Ἡ Πρίγκηπέσσα ἡ Φακῇ τὸ λέγει 'στὴν Κοπρίτη,
 αὐτὴ δὲ πάλιν φανερὰ εἰς ὅλους τὸ κηρύττει,
 οὐχ ἦτον δὲ καὶ ὁ Περικλῆς, σκιρτῶν καθὼς ὁ Ἑρως,
 τῆς Μαρκησίας Τομαρᾶ ρινηλατεῖ τὰ ἴχνη,
 καὶ ὕστερα κρυφὰ κρυφὰ τὴν πέρνει κατὰ μέρος
 καὶ ὅλα του τὰσπρόφρουχα μ' εὐγένειαν τῆς δείχνει,
 κατόπιν δὲ 'στὸν Φασουλῆν σιμόνει μὲ καμάρι
 ἐνῶ βρωμοῦν τὰ χέρια του ἀπὸ χονδρὸ τομάρι).

Π. Τί ἔχομεν, μόν νόμπλ ἀμί;... πῶς πᾶνε ἡ δουλειά;

Φ. Ἐτοίμασέ μου, Περικλῆ, δρὸ τρεῖς σαποκοιλιάς,
 μὰ πρόσεξε οἱ ντιστεγκῆ νὰ μὴ σὲ μυρισθοῦν...

Π. Σὰν νὰ τὸ ἐκατάλαβα πῶς θὰ μᾶς χρειασθοῦν
 καὶ δίχως λέξι νὰ μοῦ 'πῆς τῆς ἔφερα κρυφὰ...

Φ. Τὰ μέτρα σου, βρὲ Περικλῆ, μοῦ φαίνονται σοφὰ
 καὶ θ' ἀνταμείψω ἀφειδῶς καὶ τοῦτόν σου τὸν κόπον
 μὰ τώρα σύρε γρήγορα καὶ φέρε τῆς μὲ τρόπον.

(Ἐπαναρχίζει ὁ χορὸς μὲ θέρημν πλειοτέραν,
 ἡ δὲ Σκουμπρί λὰ ρέν ντὶ μάλ κηρύσσεται παρ' ὅλων,
 καὶ τρέχουν οἱ Πατριόκιοι πρὸς τὴν ὠραιότεραν,
 ἡ δὲ προτίμησις αὐτὴ κινεῖ πολλῶν τὸν χόλον.
 Ἄλλ' ἔξαφνα ἐνῶ πηδοῦν ἡ Φάβας καὶ ἡ Ἑληάς
 δρμαὶ ὁ ἄρχων Φασουλῆς μὲ δρὸ σαποκοιλιάς
 καὶ τὰ μεγάλα μούτσουνα τῶν εὐγενῶν λερόνει
 καὶ ὅλους τοὺς κάμνει ντιστεγκῆ μορφῆς ἑλεεινῆς,
 καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα οἱ Δούκες καὶ οἱ Βαρόνοι
 καὶ δὲν γυρίζει νὰ ἰδῇ τὰ πίσω του κανεῖς.)

**Καὶ ὀλέγαις ποικελέαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.**

Εἰς νέος Καλαβρυτινὸς καὶ τῆς Φελλόης γόνος,
 ὁ Γεώργης ὁ Λαμπρόπουλος, ὁ ζηλευτὸς καὶ μόνος,
 ὁ προικισμένος μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ δῶρα,
 Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς ἀνεκνήρυχθη τώρα,
 καὶ μετ' ἐπαίνων ἀρετῶν λιάν καλῶς ἐπῆρε
 καὶ ἐνώπιόν του ἤνοιξαν τῶν ἀσθενῶν αἱ θύραι.
 Συγχαίρουν δὲ τὸν Δόκτορα οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
 καὶ τὸν φιλοῦν γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἰς τὰ δρὸ του χεῖλη.

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.